

nogen Nødvendighed for at fremskynde denne Sag.

Jeg har ogsaa en anden Grund til ikke for Øjeblikket at kunne gaa med til dette Forslag. Den er saglig, for saa vidt den ogsaa angaar den nuværende Ordning af Indenrigsministeriets Forhold. Det forekommer mig nemlig noget aparte, at Ministeriet vil træde en ret betydelig Udvidelse paa et Tidspunkt, hvor selve Ministeriets Ledelse befinder sig i saa uordnede Forhold som nu. Vi have for Øjeblikket baade en Indenrigsminister og en Trafikminister, men, saa vidt jeg ved, svarer ikke nogen som helst Organisation inden for Administrationen til denne ny Ministerpost. Man har det Indtryk, at den ny Indenrigsminister kun er kommen til Stede for i visse Tilfælde at træde i Stedet for den tidligere højtærede Indenrigsminister; der er ikke i Forhold til de to ny Ministerposter stet nogen Ordning i Ministeriet, som svarer til denne Deling. (Modsigelse). Derom have vi i hvert Tilfælde intet hørt, og jeg vil sige, at det skulde være betydeligt, at en Betænkning, som er fremkommen i de sidste Dage og behandler Ministeriets Administration, ikke indeholder en Tøddel om dette. Der staar i denne Betænkning ikke noget derom, og jeg er derfor gaaet ud fra, at der intet saadant er stet. Skulde der imidlertid virkelig have fundet en Deling Sted, kunde det maasse modificere min Anskuelse paa dette Punkt noget, men efter hvad der er oplyst for os, ligger Ministeriets Forhold i en noget nær fastfrossen Tilstand for Øjeblikket, og det synes mig ikke at være et passende Tidspunkt til at organisere det. Dertil kommer et andet Spørgsmaal, men det er vanskeligere at berøre, fordi det er af en noget delikat Natur. Det er Spørgsmaalet om, hvorvidt overhovedet det fjerde Led af Forliget vil blive til Virkelighed, Spørgsmaalet altsaa, om der overhovedet kommer et nyt Ministerium. Jeg ved nok, at det hører til de Ting, man mener, at der ikke maa tales om, men Forpligtelsen til at tie angaaende et eventuelt Ministerstiftelse strækker sig, saa vidt jeg kan skønne, dog vel kun til de Parter, der have deltaget i Forliget. Vi andre, som ikke have været med til Forliget, maa vel have Frihed til at anfille Betragtninger over den Del af Forliget, som omhandler den fjerde Mulighed af et Ministerstiftelse. Jeg vil da sige, at hvis denne fjerde Mulighed skulde blive til Virkelighed, hvis der virkelig skulde blive Tale om, at vi paa Grund af, hvad der stete den 1ste April, fik et nyt Ministerium, vilde det dog vistnok være det naturlige, om en saadan ny Organisation af Indenrigs-

ministeriet blev udsat, indtil vi fik et Ministerium, som havde større Livskraft, end det nuværende siges at have. Man siger nemlig om det nuværende Ministerium — det siges ret højt i alt Fald — at det ligger saa meget nær paa sit yderste. Hvis det er Tilfældet, at Ministeriet er saa svækket, som baade dets Venner og Fjender sige, at det er, saa at det egentlig er parat til at bæres ud der, hvor alle jordiske Eksistenser ende, hvis det befinder sig i saa krank en Tilstand, var det saa ikke naturligt at vente med det foreliggende Spørgsmaal, indtil vi havde et Ministerium, der maatte antages at have større Livskraft, end det nuværende formentlig døende Ministerium har. Imidlertid, denne sidste Grund til at gaa imod Forslaget skal jeg ikke tillægge videre Bægt, fordi jeg ikke kan have nogen Mening om, hvor megen Realitet der er i den fjerde Del af Forliget, nemlig den Del, som bestaar i Konseilspræsidentens Udtalelse i Landstinget. Jeg kan tilføje her paa dette Punkt nogle Ord i Anledning af, hvad der er udtalt af det ærede sidste Mindretal, der har Ordet i Betænkningen, nemlig det ærede Medlem fra Frederikshund (P. Pedersen) — han har paa Grund af paatrængende Forretninger ikke kunnet deltage i Forhandlingerne her i Dag, han har taget sit Forbehold i Betænkningen, og jeg kan sige paa hans Vegne, at naar han ikke har ønsket at være med til Forslaget nu, er det i det væsentlige paa Grund af den Tilstand, hvori Indenrigsministeriet befinder sig, de til Dels løse og uordnede Forhold, og af Hensyn til, at en saadan Reform som denne kun burde gennemføres, naar der var mere stabile og ordnede Forhold. Det er væsentlig af dette Hensyn, at det ærede Mindretal, jeg nævner, ikke vil deltage i Sagens Fremme. Dette om min Stilling til Sagen i Almindelighed.

Kun et Par ganske smaa Bemærkninger skal jeg dernæst gøre. For saa vidt man vil kalde det ny Departement, et Landvæsen-departement, skulde jeg ikke have noget derimod, naar jeg overhovedet fandt, at Tiden var belejlig til at komme til et saadant Spørgsmaals Løsning. Jeg deler nemlig ikke Anskuelse med det ærede Medlem fra Langeland (Brandes) i det Stykke. Det ærede Medlem fra Langeland forsømmer jo ikke nogen Lejlighed til at sige Landbruget nogle Sphigheder og at lade Landbruget vide, at det er en saa begærlig Tingest, som man aldrig har Fred for, og som man egentlig ikke skulde have med i et saadant Spørgsmaal, som vedrører Administration og Embedsmænd. Uagtet Landbruget maaste for